

# LBRIS

We know

books

*The Bride Wore Pearls*

Liz Carlyle

Copyright © 2012 by Susan Woodhouse

Toate drepturile rezervate



*Alma* este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: [contact@litera.ro](mailto:contact@litera.ro)

[www.litera.ro](http://www.litera.ro)

*Mireasa purta perle*

Liz Carlyle

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARLYLE, LIZ

*Mireasa purta perle* / Liz Carlyle

trad. din limba engleză: Anca Mihăilescu. –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9404-1

I. Mihăilescu, Anca (trad.)

821.111

LIZ CARLYLE

# *Mireasa purta perle*

Traducere din limba engleză

Anca Mihăilescu

**LITERA**

București

## Capitolul 1



*Fără de invidie în fața unor țărâhuri mai fericite,  
Acest loc binecuvântat, acest pământ, acest regat, această Anglie.*

*The Docklands, 1848*

Aristocrația engleză avea două principii sacre: în primul rând, că se născuse pentru a conduce prin dreptul sângelui și, în al doilea rând, că locuința unui om era castelul său. Cu toate acestea, scoțienii, care erau mai pragmatici, credeau doar că sângele apă nu se face și castelul unui om era căminul său doar până când vreun englez avar îl asedia în încercarea de a-l fura. Caz în care castelul era mai degrabă susceptibil să devină mormântul cuiva – al unui englez, era de sperat.

Dar cei care se aventurau de pe acea insulă nobilă, de pe acel giuvaier așezat în marea de argint, învățau repede că, odată ce ajungeau destul de departe, sângele conta mai puțin decât supraviețuirea, iar căminul devenea ceva ce trebuia să cari într-un cufăr de călătorie. Acest lucru era în special adevărat pentru aventurierii Companiei Indiilor de Est, care, oricât de mult ar fi încercat să creze o Britania de Răsărit, nu reușiseră niciodată să o facă, pentru că Hindustanul nu voia să se lase îmblânzit pentru a deveni acasă. Și uneori îi îmblânzea el.

Scoțienii, însă, obișnuiți cum erau cu capriciile sorții, se chinuiau mai puțin cu noua realitate dură care era India și aveau un admirabil succes, căci un scoțian fie se întorcea acasă bogat, fie, ca un spartan căzut în luptă, se întorcea acasă pe scut. În primii ani, unii se integraseră destul de temeinic încheind tratate, respectând obiceiurile și, ocazional, luându-și de soție femei de acolo, care, la rândul lor, le născuseră copii frumoși și puternici. Iar câțiva pur și simplu nu se mai întorseseră niciodată acasă, alegând, în schimb, să rămână în India și să moară acolo.

Și să moară al naibii de incomod.

Aceasta, cel puțin, era părerea lui Lady Anisha Stafford, care, într-o după-amiază fierbinte din Calcutta, își puse deoparte gândurile și lucrurile de cusut pentru a deschide faldurile groase ale scrisorii pe care un servitor aflat în trecere i-o înmânase, doar ca să descopere o nouă realitate dură. Nu numai că bogatul ei tată scoțian era acum în mormânt, dar și soțul ei englez scăpătat îl urmase, și mai repede decât și-ar fi dorit. Ceața și nisipul de pe câmpul de luptă sângeros de la Sobraon îl înghițiseră pe bărbatul cel arogant, iar Anisha devenise, în scurt timp, cea mai demnă de milă dintre creaturi – o femeie singură.

O femeie singură într-un ținut care nu prea o revendica – și cu doi orfani de tată pe care să-i crească, împreună cu un frate tânăr și haimana, care devenise aproape periculos de fermecător. Și în următoarele săptămâni, care se transformaseră în luni lungi, în timp ce trupul soțului fu dus acasă, iar afacerile lui se aranjară încet-încet, Anisha înțelese că nu mai existau prea multe pentru ei în India. Că, de data aceasta, îi revenea ei sarcina de a-și împacheta cușorul de călătorie și de a-și croi o viață nouă și mai bună de dragul familiei sale.

Dar și Marea Britanie era un tărâm care s-ar putea să nu o revendice, pentru că, la fel ca mulți dintre cei de felul ei care veniseră din India, Lady Anisha nu era nici pește, nici pasăre. Fratele ei mai mare, însă, găsise Londra pe placul lui. Începuse o viață nouă. Și când îi scrisese, insistând ca ea să aducă băieții în Anglia, Lady Anisha își permise să plângă mult și bine, apoi începu procesul de înfășurarea casei familiei sale în pânză de Olanda și concedierea a jumătate din servitori.

Totuși, o nesiguranță săcâitoare o urmărea peste ceea ce i se părea a fi jumătate din cele șapte mări și printre visele ei neliniștite într-o zi mizerabil de rece, când fu trezită din somn de un sunet aspru, de frecare, care vibră prin pereții cabinei sale. Trezindu-se complet, se agăță orbește cu o mână, apucându-se de patul ei din lemn, în timp ce ochii ei clipeau, adaptându-se la lumina slabă a felinarului care se legăna de cârligul său, aruncând umbre sălbatice pe pereții cabinei.

Pământ?

Se dădu jos agitată și se îndreptă spre mica fereastră de la pupă, dând la o parte perdeaua de muselină. Prin ceața provocată de

stratul de sare depus, ea zări un șir parcă nesfârșit de lumini galbene uleioase care părea să-i facă cu ochiul, aproape batjocoritor.

Un țârm. Nu, un mal de rău.

Și, dincolo de acesta, pe un cer cenușiu închis, se putea distinge doar o urmă de roz, un răsărit de iarnă. Lady Anisha blestemă în sinea ei.

În acel moment, ușa se deschise brusc. Janet dădu buzna înăuntru, cu părul roșcat sălbatic răsărindu-i de sub scufia de noapte.

– Vai, milady! spuse slujnica. Credeți că asta e deja Londra?

– Cum n-am văzut-o niciodată, n-aș putea spune, bombăni Anisha, grăbindu-se deja prin cabina minusculă și trăgând halatul pe ea, în același timp. Dar, în mod sigur, nu este Calcutta. Janet, trebuia să mă trezești la... cum îi spunea? La Gravesend?

– Da, și cum să fac asta, milady, dacă nu m-a trezit nimeni? se plânse aceasta, apucând mantoul Anishei și aruncându-l deschis pe saltea. Și eu i-am zis prostului ăluia de băiat de cabină, clar ca lumina zilei de trei ori noaptea trecută, că trebuia să fiu trezită imediat ce intrăm pe rău!

Slujnica începu să arunce ciorapii și lenjeria de corp din sertarul de sub pat.

– Și în februarie e foarte frig aici, milady, adăugă ea, așa că aveți grijă să vă puneți cei mai călduroși pantalonași. În ceea ce mă privește, voi fi atât de fericită să cobor de pe acest vas infernal, încât cred că voi dansa o gigă.

– Și eu cred că voi participa.

Anisha își scoase pieptănul și agrafele de păr din trusa de toaletă.

– Du-te, Janet! Pot să mă descurc singură. Grăbește-te și îmbracă-te! Așteaptă! Unde este Chatterjee? L-a trezit pe Lord Lucan? Pe băieți?

Pe chipul lui Janet se așternu panica.

– Mai bine verific, nu-i așa?

La fel de repede cum venise, slujnica plecă, fiind foarte aproape de a-și prinde tivurile în ușa cabinei când zbură din nou afară.

Lady Anisha avu nevoie de mai puțin de zece minute ca să se spele, să se îmbrace și să-și aranjeze părul. O soție de militar știa să călătorească cu puține bagaje și să se miște repede. Și, cu siguranță, era nevoie de grabă, pentru că deja Anisha auzea mai multe zgârieturi și trosnituri, sunetul încărcăturii care era ridicată din cală.

În plus, deși fratele ei mai mare avea multe calități – atât bune, cât și rele – nici întârzierea, nici răbdarea nu se numărau printre ele.

În mod ciudat, totuși, gândul de a-l revedea pe fratele ei Raju după atâția ani de despărțire o neliniștea puțin. Dintr-odată, i se părea că scrisorile lor frecvente nu fuseseră suficiente. Nesiguranța săcăitoare se transformă într-un nod îngrozitor în stomac.

Ce va crede el despre ea acum? Părea prea străină? Arăta el prea englez?

Oare va ajunge să se resemneze cu venirea ei aici? Se schimbaseră cumva în anii de suferință și de dor de ducă? Se schimbaseră ea?

Tom și Teddy cu siguranță se schimbaseră, pentru că fuseseră copii. Iar Lucan... Luc nu fusese decât un copilandru zburdalnic.

Ei bine, poate că toți vor trebui să se maturizeze acum.

Mai dur decât ar fi vrut, înfipse ultimul ac de păr la locul lui, apoi, după o clipă de ezitare, deșurubă micul cerceț de nas din nara stângă. Deși tatăl ei dezaprobase, Anisha îl purtase în timpul primei ei sarcini pentru a alunga boala și durerile nașterii. După moartea lui, îl purtase mereu. Ca să se mulțumească pe sine. Pentru a face o declarație, presupunea ea.

Ah, dar Calcutta rămăsese mult în urma ei acum.

Cu un oftat, îl aruncă în cutia de bijuterii de călătorie, alături de perlele bunicii ei și de neprețuitul colier *kundan* al mamei. Dar se simți brusc... prost. Nelalocul ei. Ceea ce și era într-un anume fel. Învățase cu mult timp în urmă că, nici dacă își scotea cercețul din nas, tot nu ar putea îndepărta Rajputra din ea, și nici nu-și dorea să o facă.

Dar își dorea, de dragul băieților, să se integreze. Și își dorea, sincer, să își ușureze propria tranziție în acest imperiu friguros, legat de apă. În același timp, Anisha obosise de-a lungul anilor să fie când aici, când acolo; prinsă pentru totdeauna în acel dans schimbător între cine era ea și cine credeau alții că ar trebui să fie.

Pentru o clipă, încruntarea dezaprobatoare a lui John îi trecu prin minte. Anisha o respinse rapid, se apropie și își lăsă ochii să alunece pe corsetul rochiei ei englezești obișnuite, apoi să urce din nou spre fața ei nu tocmai englezească.

– Și când eram copil, șopti Anisha în sine ei, vorbeam ca un copil, înțelegeam ca un copil, gândeam ca un copil.

Dar acum venise momentul – momentul dureros și sfâșietor – să lase deoparte lucrurile copilărești. Sau să renunțe, cel puțin, la confortul copilăriei. Căci adevărul era că, la fel ca fratele ei mai mare, Anisha nu fusese niciodată cu adevărat un copil. Iar acum era, presupunea ea, pe atât de pregătită pentru prima ei apariție în Anglia – pentru noua ei viață – pe cât putea spera.

Cu un alt oftat, începu să împacheteze ultimele lucruri, dar în clipa următoare simți un impuls să verifice ce fac băieții. Tom tocmai împlinise șase ani, iar Teddy opt. Împreună formau o pereche de maimuțe obraznice și, cu toată sinceritatea față de Janet, nu era o sarcină pentru care fata se angajase. Dar această călătorie fusese dificilă pentru toți. Băieții deveniseră mai neastâmpărați decât de obicei, și până la Cape Town se despărțiseră deja de profesorul lor. Teddy turnase ultima picătură în pahar, când atârname izmenele bietului om de prora.

Din șase pași repezi, Anisha ajunse la ușa cabinei. O deschise fără să se mai gândească și se ciocni de un zid înalt, cu umeri largi, de o impenetrabilitate masculină.

– Ho! făcu zidul, care mirosea a piele caldă și a lemn de santal afumat. O echilibră cu o pereche de mâini largi, fără mănuși. Lady Anisha Stafford, presupun...

– O, vă rog să mă iertați! Anisha clipi spre o pereche de ochi albaștri veseli, gândurile ei alunecând pe punte ca niște alice fără țintă. Îmi cer scuze. Nu am vrut... adică...

Ea se îndreptă și făcu un pas înapoi.

– Îmi pare rău. Vă cunosc?

Era o întrebare lipsită de sens, desigur. În afară de Raju, ea nu cunoștea nici un suflet în acest loc rece și cenușiu. Cu un zâmbet la fel de larg ca și umerii, bărbatul își plecă capul și o urmă cumva din umbră în lumina cabinei minuscule.

– Nu, nu am avut plăcerea, spuse el, cu vocea ca un vuiet scăzut în pieptul lui, ceea ce acum îmi dau seama că a fost o tragică neglijență din partea mea.

– Mă tem că nu prea înțeleg, zise ea, dându-se și mai mult înapoi, doar pentru a se lovi de capătul cușetei sale.

Intrat pe jumătate în spațiul îngust, bărbatul se sprijini cu umărul de cadrul ușii, părând cu desăvârșire relaxat.

– Vreau să spun că aș fi venit eu însumi până în India dacă bătrânul Adrian s-ar fi deranjat să-mi spună cât de uluitoare era surioara

lui, vorbi el, cu un zâmbet tot mai profund. Pe de altă parte, eu am fost până nu demult... ei bine, să spunem că am fost un oaspete al Coroanei, astfel încât călătoriile mele au fost restrânse.

Întinse spre ea o mână puternică, plină de bătăturei.

– Rance Welham la dispoziția dumneavoastră, milady!

– O! Ochii Anishei coborâră spre acul de aur împodobit cuibărit în faldurile lavalierii sale. O! Sergentul Welham!

Ușurarea și recunoașterea o cuprinsă deodată, iar ea îi strânse mâna.

– Mă bucur, desigur. Dar fratele meu...?

– A fost reținut cu afaceri de la Fraternitas. La privirea ei întrebătoare, el continuă: Doar probleme obișnuite în Paris. Guizot e pe cale să fie dat afară, iar confederația galică nu poate decide dacă suntem prieteni sau dușmani. Din păcate, lordul Ruthveyn este singurul nostru diplomat.

– Aha!

Anisha se întrebă dacă acei ochi albaștri limpezi încetau vreodată să mai sclipască. Sau era mai degrabă vorba de o sclipire periculoasă? Chiar era greu de spus.

– Ceea ce înseamnă că Ruthveyn regretă, continuă bărbatul. Eu, însă, nu. Și din moment ce sunt mai degrabă mușchii decât creierul organizației, m-a trimis pe mine, o pereche de lachei și trei trăsuri frumoase ca să vă urez bun venit și să vă aduc acasă în Mayfair.

Acasă. În Mayfair. Oriunde ar fi fost asta.

– Și atât de repede, murmură ea.

– Avem un călăreț de pază la Dartford de o săptămână, milady, zise el, desprinzându-se de ușă. Cred că Ruthveyn este nerăbdător să-și vadă surioara.

Sergentul Welham zâmbea în continuare cu ochi sclipitori și părea aproape periculos de chipeș. Anisha știa câte ceva despre acest bărbat din scrisorile fratelui ei, dar nimic care să o pregătească pentru o asemenea revărsare de farmec masculin.

Cu pălăria sa elegantă ascunsă sub cot, Welham ația o grămadă ciufulită de bucle negre și o pereche de gropițe adânci de o parte și de alta a unei guri cu buze atât de pline încât era clar că aparținea unui sibarit.

Mai rău, înălțimea și lățimea lui umpleau literalmente cabina.

– Acum, domniță, zise el, pășind în spațiul mic și schițând cumva o plecăciune elegantă, aveți o cameristă pe aici?

– Nu, a fost o călătorie destul de dificilă, rosti Anisha. Am pierdut-o în Lisabona.

În sfârșit, o parte din strălucirea cochetă îi dispăru din ochi.

– Febră, nu-i așa? Un tragic risc la bordul unei nave.

– O, nu! Anisha clătină din cap. Mă tem că plictiseala i-a tulburat creierul și a fugit cu valetul lui Lord Lucan.

Zâmbetul lui reapăru.

– Ho, căsătorie! O adevărată tragedie, atunci.

– Mă tem că nu știi nici măcar jumătate din ea, zise Anisha sec, pentru că nu l-ai văzut pe valetul lui Luc.

– Cum, morocănos? Bețiv? El îi făcu cu ochiul. Am fost și eu de amândouă, din când în când.

– Nu, chel și plin de bube, spuse Anisha. Și vorbăreț.

Welham răsă sănătos.

– Ei bine, nu te poți pune cu gusturile, nu-i așa? Să le fie de bine! Acum, e ceva ce aș putea duce? Acest cufăr mic, poate?

Cufărul cu pricina nu era mic și, de fapt, ocupa tot colțul din spate al cabinei.

– Mulțumesc, dar nu sunt hamali aici?

Zâmbetul lui se adânci.

– Cred, milady, că mă pot descurca eu cu un bagaj neînsemnat.

– Atunci, te rog chiar.

Anisha se întorsese deja să îndese în geamantan ultimele lucruri pe care le mai avea.

– Lasă-mă doar să termin...

– Ah!

Privirea îi coborâse spre podea, iar Welham se aplecă să apuce ceva, cu capul atât de aproape încât atinse franjurii șalului ei. Apoi se îndreptă imediat, cu obrazii săi cu pomeți înalți ușor îmbujorați.

– Mă tem, milady, că v-a căzut un... aaaa... un articol de îmbrăcăminte de natură personală. Mă voi abține de la tentația de a-l recupera.

Anisha privi în jos și își zări halatul de mătase verde sub cușetă. Ușor jenată, îl apucă și-l îndesă în bagaj. Welham înghiți ușor rușinat, de parcă i s-ar fi uscat gura.

– Mulțumesc, reuși ea să rostească și închise apoi încuietorea. Ei bine, atunci, să ne grăbim. Deși ar trebui mai întâi să mă ocup...

Dar, cumva, reușiseră să se miște sincron; ea spre ușă, iar Welham spre cufăr, înghesuindu-se stângaci între cușetă și una dintre scândurile masive de lemn care se întindeau de-a lungul peretelui.

Pentru o clipă, încremeniră, atât de aproape încât abdomenul ei se atingea de ventrele lui. Atât de aproape, încât Anisha putu să vadă barba neagră-albastră de sub pielea lui și cicatricea albă și mică de sub ochiul stâng.

– O! Anisha dădu drumul geamantanului din strânsoare. Cât de îngrozitor...

– De jenant? completă el.

Dar Welham nu mai rânjea, iar privirea lui degaja ceva mult mai mult decât o simplă căldură.

– Cred, domnule... Anisha încercă să se miște spre dreapta și auzi o cusătură rupându-se. La naiba! Dacă te-ai putea întoarce...

Dar, din nou, se răsuciră la unison. Și deodată, așa cum se pare că era obiceiul lui, Welham zâmbi spre ea privind-o în ochi; zâmbi într-un mod care îi încălzi Anishei tot corpul.

Ea își feri privirea.

– Ei bine, uite ce o să urmeze, reuși el să rostească. Într-o zi vom fi prieteni vechi și vom râde zdravăn despre asta.

Dar Anisha, cu sânii presați aproape de peretele solid al pieptului lui, nu se simțea deosebit de amuzată. Se simțea ca și cum s-ar fi topit; ca și cum bunul ei simț ar fi fost înecat în parfumul lui bogat și masculin. Sângele îi pulsa în cap atât de puternic, încât era sigură că el trebuia cu siguranță să-l audă.

Simțindu-i disconfortul, sergentul Welham o apucă de umeri și, cu un mic mârâit, reuși cumva să se strecoare înăuntru. Marginea ascuțită de stejar a cușetei alunecă pe lângă coloana ei vertebrală. Dar mâinile lui nu îi dădură drumul, iar ea simți căldura privirii lui arzătoare.

Rămasă fără prea multe opțiuni, Anisha își ridică ochii spre ai lui și fu șocată de neașteptata tandrețe pe care o zări în ei.

– Te rog să mă ierți, spuse el cu blândețe. Am uitat că nu ești obișnuită cu relele obiceiuri de la oraș. Flirtez absolut incorrigibil, știu, dar nu ar trebui să flirtez cu tine. Într-adevăr, bătrânul Adrian o să-mi ia capul pentru asta.

Deodată, Anisha avea gura uscată.

– Flirtai? reuși ea să întrebe.

– O, un pic, poate, spuse el și îi făcu cu ochiul.

Când își plecă privirea, stânjenită, Anisha putu citi chiar inscripția de pe acul de aur masiv al lavalierii. F.A.C. Era membru al Fraternitas Aureae Crucis. Frăția Crucii de Aur. Încă din copilărie, fusese învățată să apeleze la ei în vreme de necaz. Și Welham venise, respectându-și jurămintele, să o ajute, chiar și în acest mod mărunț. Poate că era incorrigibil, dar omul nu voia decât să îi arate bunăvoință.

Acest lucru o liniști și o făcu cumva să se regăsească. Îndepărându-se din strânsoarea lui, Anisha își puse pelerina grea, apoi își luă geamantanul într-o mână și cufărașul de toaletă în cealaltă. Momentul de neliniște trecuse.

– Le-am luat eu pe acestea două, domnul meu, zise ea zâmbind. Dacă ai cum să aduci cufărul...

Câteva clipe mai târziu, ieșeau la suprafață spre un răsărit de soare aspru și rece, cu cufărul greu, cu bandă de alamă, echilibrat fără efort pe umărul lui Welham, spre un ținut înconjurat de ziduri de cărămidă impunătoare și de cursul inconfundabil al râului, care nu era nici pe departe drept, așa cum presupunea ea că ar trebui să fie.

Își închipuise că va curge drept, precum râul Hooghly, care trecea pe lângă casa ei?

Presupunerea – despre orice – erau în mod clar deplasate.

Anisha aruncă o privire neliniștită în jur și îi văzu pe băieți pe jumătate agățați de bordaj și arătând în josul râului, în timp ce Lucan privea. Cușca lui stătea pe punte, lângă ei trei, papagalul Milo se legăna pe o stinghie înainte și înapoi în timp ce privea agitația.

– Auuu! se plânse el, privind cu atenție cum se apropia ea. Prizonier britanic! Dați-mi drumul! Dați-mi drumul!

Lăsându-și bagajele, Anisha îi îmbrățișă pe băieți pe rând, apoi ingenunche lângă cușcă.

– Teddy, unde este păturica lui Milo? îl certă ea. Bietul de el nu poate suporta frigul ăsta îngrozitor.

– A vrut să se uite în jur, spuse Teddy în defensivă.

– Mamă! Mamă! strigă Tom, în vârstă de șase ani. Am văzut un om mort!

Anisha îi luă pătura în formă de clopot și ingenunche ca să înfășoare cușca lui Milo.

– Un om mort? întrebă ea, aruncând o privire rapidă și neliniștită către fratele ei mai mic.

Lordul Lucan Forsythe se îndepărtă alene de balustradă.

– Într-adevăr, se pare că a existat un cadavru, rosti el dezinvolt. Vino la babord, dacă vrei, și îți voi arăta!

– Doamne, nu!

Anisha fixă ultimul cleștișor de pe pătura lui Milo, în timp ce Welham se aplecă să o ajute să se ridice în picioare.

Dar, pe bune, un om mort? În apă?

– Nu, era atârnat, spuse Tom, cam prea vesel.

– Spânzurat, prostule, îl corectă fratele său, arătând în josul râului. Se leagănă de un braț în spate, acolo. Și e într-o cușcă.

– Teddy, e de ajuns.

Ușor oripilată, Anisha făcu prezentările în grabă.

Lordul Lucan îi strânse mâna lui Welham cu căldură, dar băieții nu reușeau să treacă peste emoția macabră a cadavrului.

– Și nu avea ochi, mamă! vorbi Tom, cu fața contorsionată grotesc.

– Pentru că i-au ciugulit păsările, *boka chele*, spuse fratele său.

– Băieți, asta e de ajuns! Anisha ridică o sprânceană ca avertisment. Teddy, vom discuta mai târziu de unde ai învățat această expresie.

– Este ceea ce Chatterjee numește *punkah wallah*, spuse Teddy. Înseamnă doar...

– Știu ce înseamnă, interveni ea. Și domnii nu se insultă unul pe altul în prezența unei doamne. Și nici nu vorbesc despre cadavre. Eu sunt delicată. Aș putea să leșin.

– O, mamă! Teddy își dădu ochii peste cap. Tu nu leșini niciodată.

Welham se aplecă să îi ciufulească părul lui Teddy.

– Și mie mi se pare destul de rezistentă, băiete, murmură el. Dar nu e un cadavru adevărat, ci doar o glumă veche.

– O glumă, domnule?

Teddy se uită la el, nedumerit.

Welham le zâmbi băieților.

– Da, i se spune Dashing Davie, prințul pirat. Din când în când, unii dintre docheri beau prea mult și îl atârnă doar pentru distracție. Dar bătrânul Davie nu e decât vată și pânză de bumbac. Ceva care să-i sperie pe turiști.

– O! exclamă Tom, evident abătut.

Welham păru să se înmoaie și îngenunche ca să-l privească pe băiat în ochi.

– Dar spânzurătoarea și cușca sunt reale, spuse el aproape consolator.

– Uite, vezi locul acela mlăștinos de dincolo de cotul râului? Acela este Blackwall Point. Acolo îi spânzură pe adevărații pirați și le lasă cadavrele să putrezească drept avertisment.

Tom făcu ochii mari.

– Chiar așa?

– Ei bine, a trecut ceva timp, zise Welham și îi făcu cu ochiul. Dar nu se știe niciodată.

La această veste plină de speranță, băieții se luminară. Serios, oare omul își exercita farmecul sclipitor și strălucitor asupra tuturor celor pe care îi întâlnea?

Tocmai atunci, însă, singurul lor servitor rămas traversă puntea, cu Janet în urma lui.

– Toate bagajele au fost descărcate, milady, rosti Chatterjee cu o plecăciune elegantă.

– Excelent! Mulțumesc. Ea se întoarse spre băieți. Acum să nu mai vorbim despre spânzurători, adăugă ea, incluzându-l și pe Welham în privirea ei cuprinzătoare. Din partea nici unuia dintre voi.

Welham râse.

– Sună ca un avertisment, băieți! rosti el. La drum, atunci! Londra și toate aventurile ei frumoase ne așteaptă.

Dar băieții observară că era mai probabil să îi aștepte un nou profesor, sunând de parcă urmau să meargă la spânzurătoare împreună cu Dashing Davie. În curând începură să discute despre decapitări și despre Poarta Trădătorului, întrebându-se dacă vor putea sau nu să vadă Turnul pe drum.

– Îl voi ruga pe vizitiu să treacă pe lângă el, îi asigură Welham.

– Nu sunt sigură, sergent, șopti ea, că mă ajuți aici.

Cu toate acestea, promisiunea lui Welham păru să-i liniștească pe băieți, așa că Anisha își petrecu următoarele minute uitându-se la noul ei cămin, sau la ceea ce se zărea din el. Cu toate că luminile sclipitoare ale docurilor și ale țărmlui se dizolvau odată cu răsăritul, imensitatea Londrei – sau cel puțin a depozitelor ei – era încă vizibilă.

Niciodată în viața ei Anisha nu văzuse atâta activitate ca la East India Docks în zorii zilei. Deja veliere și barje se mișcau încoace și încolo pe apă, iar o duzină de nave păreau pregătite să descarce, în